

TALLINNA POLÜTEHNIK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLIKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄALEKANDJA

Nr. 12 (1054)

Reede, 9. aprill 1982

XXXIII aastakäik

Seda lugu ajendas kirjutama 19. märtsi «Tallinna Polütehnikus» ilmunud artikkel «Kas mälumäng on komsomoliiritus?», autoriks ehitustudeng Toomas Rihvk. Kuna vaatluse all olnud probleemid on osa TPI komsomolikomitee igapäevasest tööst, siis on meeldiv tõdeda, et lisaks lihtsalt kritiseerimisele on nimetatud artiklis välja pakutud ka uusi ideid, muutmaks komsomolitööd ja -iritusi meie instituudis sisukamateks ja huvitavamateks. Samas ei tohi unustada, et TPI komsomoliorganisatsioon koosneb ligi 5000-st liikmest ja probleemid on väga lai.

On tore, et mälumängu ehitusteaduskonnas juba ammu ja hästi korraldatakse. Võimaldavad ju sellised üritused kaasata suurt hulka üliõpilasi, arenevad kontaktid üliõpilaste endi, ka tudengite ja õppejõudude vahel. Kas aga peab mälumängust saama iga teaduskonna komsomolibüroo tööplaanis kohustuslikult kuuluv üritus? Ma arvan, et iga teaduskond peaks ise kujundama omad traditsioonid, oma näo, et iga üliõpilasel oleks midagi meenutada just oma. Muidugi peab omanäolisus avalduma sisukuses ja huvitavuses, mitte aga ürituste läbiviimises paberil (viimast paraku siiski esineb). Loomulikult pole välistatud ka mälumängud, teretulnud on kõik üritused, mis tudengielus vaheldust pakuvad. Mälumängude ülipopulaarsust arvestades on ehitusteaduskonna kogemus ainult tervitatav.

TUDENGIMÕTE ELAB SIISKI!

• VEEL KORD MÄLUMÄNGUST JA KOMSOMOLIÜRITUSEST •

Olen täiesti nõus, et viimasel ajal on vähem näha tudengit kui organiseerijat, värskete ideede genereerijat ja organiseerijat. Tihti on soov ise teha taandunud soovi ees saada oma osa. Seda on võimalik parandada, sest nii teaduskonnaõhtud kui rühmasisesed üritused võimaldavad täiel määral oma energiat ja ideid rakendada igal tudengil. Ilmselt peaksid teaduskondade komsomolibürood ürituste organiseerimisel tundma suuremat huvi selle vastu, mida tudeng tahab näha kuulda, ja kaasama enam üliõpilasi ürituste läbiviimisse. Et tudengimõte siiski elab, kinnitab aktiivne osavõtt näiteks vastlapäevast, kus paljud tudengid tulid just sooviga «ise teha».

Hoopis suuremad mured on komsomolitöö sisuliste küsimuste lahendamisel. Ei saa tõesti lugeda normaalseks, kui teaduskonna komsomolisekretäri tunnevad vaid vähesed selle teaduskonna üliõpilased. Kuid ettepanek kaotada kursuseorganisaatorid teeks asja veelgi raskemaks. Suuremates teaduskondades küünib üliõpilaste arv 700–800-ni, kokku 40–45 õpperühma. Kui poleks kursuseorganisaatoreid, tuleks sekretäri tegelda vahetult nii paljuga, et selleks kuluks suu-

rem osa tema ajast. Ei tohi aga unustada, et sekretäri on eelkõige üliõpilane, kelle põhiülesanne kõrgkoolis on õppimine, teadmiste omandamine. Pealegi on teistel üliõpilastel tihti küsimusi, millele suudab ammendavalt vastata ka kursuseorganisaator, kes tunneb oma kursusekaaslast ja nende probleeme palju lähemalt kui teaduskonnasekretär. Seega on enamiku organisatsiooniliste murede lahendamine just kursuseorganisaatorite teha. Lelan, et kursuseorganisaatorite kaotamine ei tihendaks sidet teaduskonna komsomolisekretäri ja komsorgi vahel, vaid vastupidi, tooks kaasa aktiivsuse languse.

Komsomol pole organisatsioon, kelle eesmärgiks on karistamine. Kui aga komsorg pole oma kohustusi täitnud, siis karistatakse teda vastavalt komsomoli põhikirjale. Et jutt ei jääks üldisõnaliselt, vaatleme näiteks L-teaduskonda, kus eelmisel aastal oli komsomolitöös märkimisväärsed puudused. Aruandlusvalimiskoosolekul puudumise tõttu karistati õpperühmade LA-31, LE-51, LR-31, LR-37, LI-37, LR-77, LR-71 komsorge. Samasuguseid näiteid võib tuua ka teistest teaduskondadest. Kuid

ainult karistamisega me kaugele ei jõua. Ilmselt tuleb eelkõige suurendada komsomolikomitee-poolset nõudlikkust ja pöörata rohkem tähelepanu komsorgide isiklikule vastutusele.

Olen nõus Toomas Rihvkiga, et TPI-s on samasugused võimalused organiseeritult aega veeta kui TRÜ-s. Pean kahjuks tunnistama, et ma ei ole piisavalt teadlik, kui palju on TRÜ tudengid otsinud kontakti oma komsomolikomiteega ja kui palju on nad teinud asjalikke ettepanekuid. TPI tudengitelt on küll tulnud nii mõnigi asjalik arvamus tudengiriituste sisukamaks muutmiseks. Osa neist ettepanekutest leiavad kajastamist ka tänavuses RSP programmis.

Lõpuks tahaksin veel öelda, et lisaks «Tallinna Polütehniku» veergudele on iga teaduskonna komsomolibüroo võimalik kajastada oma üritusi ja plaane ka komsomoliprojektori sten-didel. Sealne maitsekalt kujundatud ja sisutihe informatsioon jõuab sageli kõige operatiivsemalt tudengiteni.

ELKNU TPI Komitee sekretäri asetäitja
EDUARD SAUL
LE-101

MARKSISMI-LENINISMI
ULIKOOLIS

oli nii I kui II kursusele 7. aprillil põllumajandusteaduste kandidaadi E. Tõnuristi loeng Eesti NSV põllumajanduse arenguprobleemidest. I kursusel oli seminar teemal «Noore spetsialisti maailmavaate kujundamise võimalustest tehniliste teadmiste õpetamise käigus». II kursus kuulab dots. R. Mikkbergi loengut teemal «NLKP XXVI kongressi kahe süsteemi vahelise ideoloogilise võitluse iseläbustest».

ARVUTIPÄEV

Tänavune arvutipäev peetakse reedel, 9. aprillil. Kavas on:
1. Avasõna. Elektronarvutite kateedri juhataja dots. A. Keevalik.
2. Arvutivõrgud. TA Kübernetika Instituudi asedirektor A. Wörk.
3. Diskreetset optimeerimist. v.-õp. P. Lels.
4. Uut maailma arvutustehnikas. Informatsiooni ja Majandus-uuringute Instituudi direktor U. Agur.

ÜET-s

Kestavad poliitinformaatorite õppused, 19. märtsil esines ENSV ühingu «Teadus» osakonnajuhataja L. Vahesaar. Kes kõneles aktuaalsetest välispoliitilistest probleemidest.

Toimus ka ÜET ateistliku kasvatusorganisatsiooni eriala omandamise loengusükkel «Mittetraditsioonilised usundid». Räägiti kristomaa-niast, piiritaguse eesti kiriku sõnadest ja tegudest. Ida usunditest ja Lääne ideoloogia kõverpeeglist. Loengusarja viisid läbi dots. K. Vimmisaare ja P. Kelder.

«ATHEOS» 100

Kolmapäeval, 14. aprillil kell 19 Glehni lossis (vt. pikemat kõrvall saab teoks ateistlik piibliõhtu, mis on ühine ateistlikul «Atheos» 100. üritus. Osalevad K. Vimmisaare, P. Kelder, diskor. R. Raldam, kehtivad traditsioonid.

NBI LAPSED, JOONISTAMA!

3.–15. mail korraldatakse TPI tuajees lasteioonistuste näitus. Teema «Kevad ja kodumaa». Pilte oodatakse igas vanuses lastelt 18. aprillini IV–321. Näituse pidulik lõpetamine koos Laste Muusikakooli kontserdiga 15. mail kell 16 aulas.

KUJUTAVA KUNSTI RAHVA-
ULIKOOLIS

toimus alle neljapäeval, 8. aprillil lektor E. Lambi loeng sürrealismist.

TPI TEATRISTUDIO
ESIETENDUS

oli 7. aprillil «Eva»-klubis. Esitati Tennessee Williamsi «Piirukallatid» betuuniad ja kompositsioon P.-E. Rummo loomingust.

ROCK-MUUSIKA KLUBI!

Kes on huvitatud rock-muusika klubis tööst, alustasid koos 8. aprillil üliõpilasklubis.

ZANNA BITSEVSKAJA
KONTSERDLIE!

11. aprillil, pühapäeval kell 5 ja pool kaheksa pärast lõunat esineb aulas üleilidulise estradaartistide konkursi laureaat Zanna Bitševskaja. Piletid müügil IV-105 ja tund enne kontserdi algust.

INTERKLUBI

väliskoosolek on 9. aprillil kell 16.30. Plaanis läheneva seminari arutelu.

KLUBI OMA NÄGU «ATHEOS» 100

peasi, et oleks põnev! «Atheos» pole läinud kumbagi teed. «Atheos» hindab üle kõige õigete teadmiste saamist.

Kas see pole siis kõikides klubides nii? Kahjuks mitte. Pannkoogina laiaks ning pealiskaudselt õhukeseks vajunud infopuutusest haaratakse sageli erinevaid tahke, kilde ja killukesi, millessegi süvenemata. Võetakse see, mis pealilgul kerge ja huvitav. Nii

juhtub, et mõni peab väärtuseks dzen-budismi, mida ta õieti ei tunnegi, teine huvitub horoskoopidest, kolmas kolib kodus mööblit, et «halbade väljadest» vabaneda. «Atheos» arvab, et emotsioonidele ja vaistlikele kujutelmadele rajanevatele väärtushinnangutele peavad eelnema teadmised, mõistushinnangud, vahettegemine õige ja väära vahel. Seepärast läheme süvitsi, mõtte-

tarkuse ja oma ala asjatundjate teed pidi. Parimaks tunnustuseks «Atheosele» on tudengite hinnangud: «Kuulsin palju sellist, millest varem olin hoopis teisel arvamusel», «Need loengud panid mõtlema», «Üldiselt tõstavad need loengud kõvasti intelligentsitaset». Klubisse on tulnud ateismikursuse mõjul. On tulnud uudishimust, kuid paigale on jäänud teadmise- ja mõtlemisembele. Niisuguseks on jäänud ka klubi oma nägu. Juubeliõhtugi ei piirdu pidutsemisega. Klubis kõige enam esinenud mehed korraldavad ateistliku piibliõhtu, kõnelevad Moosese raamatutest ja näitavad maailma loomist. Alles siis tuleb suur viktoriin ja disko, millega «Atheos» ütleb aitäh kõigile oma aktiivsetele liikmetele, eriti aga president Anne Rebasele ja asepresident Arvo Ruustalile, ministritele Anu Piir-ojale ja Urmo Männile ning nõunik Priit Keldrile.

Filosoofia kateedri juhataja
dots. KUULO VIMMSAARE

▲ Pildil paremalt: Arvo Ruustal, Anne Rebane ja presidendi-nõunik dots. Kuulo Vimmisaare.

Järgmisel kolmapäeval koguneb tudengilossi oma 100-ndale õhtule ateismiklubi «Atheos». Tehnikaülikooli rangelt ratsionalistlikul taustal on see 100 üsna palju — terve ateismiajand! Klubi õhtutel on käinud 5450 tudengit, laaditud endasse uut infot, aktivistid on saanud organiseerimise- ja esinemiskogemusi. Erru on jõudnud minna kolm-nelikümnele tähtsat ministrit ja 8 presidenti. Põhjus peaaegu eranditult üks — tõus elureedil tudengist diplomeeritud inseneriks või ökonomistiks.

«Sajandiga» on kujunenud klubi traditsioonid (küünla-valgus ja tordiviktoriin, ebauskude õhtud kuraditosina reedeti). On kujunenud oma nägu. Ja see on alles jäänud, vaatamata igasugisele tulnukate-tulvale ning võimalikule võimuvahetusele klubis.

Mõnikord mõeldakse, et tudengiklubis on peamine disko ning tants, meeldiv meelelahutus ja ajaviide. Ilmselt on need tõesti väga vajalikud. Ent mitmepalgelises üliõpilaskonnas leidub muidki huviseid. On neidki, kes otsivad taga ainult huvitavat. Vahel kipuvadki kolvikklubid lihtsalt huvitavate kohtumiste klubideks kujunema: täna moekunstnik, homme maadlustõmpion, ülehomme biorütmid või «tähistavaa mõju inimese südame-tunnistusele» —

VÄIKE JUUBEL

Teisipäeva, 30. märtsi filmi-klubiõhtul tehti kokkuvõtteid tänavusest EESTI FILMIDE FESTIVALI saagist. Et tegu oli viienda festivaliga, võib seda väikeseks juubeliks pidada.

Kõigepealt auhindadest. TPI filmiklubi üks peaauidadest, «VÄIKE HAMMASRATAS», mis antakse parima lühifilmi režissööridele, läks REIN MARANILE poeetilise «ÜHE ARMASTE LUGU» eest, punkte 7,78. Teine koht taas REIN MARAN, «NÕIALOOM», punkte 7,32. Kolmas koht: MARK SOOSAAR, «HÄRRA VENE MAAILM», punkte 7,03.

Lõppvooru kaheksa parima lühifilmi hulka pääsesid veel

4. «NARRI PÖLDU ÜKS KORD...», E. Säde TF 6,88
5. «LINNALOOM» P. Tooming TF 6,36
6. «3% SISEVÕIDULAEN» P. Simm, ERF 5,74
7. «KALEVI NAÄRIPIDU» E. Spritt ERF 5,07
3. «NÄTS» T. Juhkam ERF 3,85

Ülejäänud lühifilmide järjestus on avaldatud allpool. Lõppvooru viimaste filmide hinnete madalus võrreldes järgnevatega tuleb sellest, et eelvoorus olid nende antud klubilaste hinnangud märksa kõrgemad, pingerida aga on koostatud just eel- ja lõppvoorus antud hinnete keskmise järgi.

Lühendid: TF — «Tallinnfilm», ERF — Eesti Reklaamfilm, FA — filmiamatöör. Tänavu kahjuks ei osalenud «Eesti Telefilm», kuid osa võtsid mõned autorid n.-õ. individuaalvõistlejatena (K. Kiisk, R. Karemäe «Hektoga»).

Filmiklubi teine peaauid, «SUUR HAMMASRATAS», läks «Tallinnfilmi» režissööridele ARVO KRUSEMENDILE uudisteose «KARGE MERI» eest. Teisele kohale tuli kadunud VELJO KÄSPER filmiga

«PIHLAKAVÄRAVAD» ja kolmandale VALENTIN KUIK oma loometööga «TEADUSE OHVER». Rohkem pikki filme ei olnudki.

TPI V FILMIFESTIVALI EELVOORUS OSALENUD LÜHIFILMID:

- 9.—10. «MITUT VÄRVI HALDJAD» P. Simm TF 6,19
- «JALANOUE VENITUS» I. Brüssel ERF 6,19
11. «1+1+1: KOHTAMINE» H. Ernits TF 6,18
12. «SUKELKEEDIK» A. Karpenko ERF 6,07
13. «ARVELDUSTSEKK» P. Simm ERF 5,82
14. «NAEL II» H. Pars TF 5,78
15. «ENNE HOMSET» T. Aru FA 5,77
16. «ARA SUITSETA» J. Sillart ERF 5,74
17. «KLAABU MUUSIKAPLANEEDIL» A. Paistik TF 5,72
18. «PABERILEHT» K. Kivi TF 5,68
19. «VUPLID» J. Saar ERF 5,64
20. «HEKTO» K. Kiisk 5,60
21. «JÄNEDE» K. Klooren ERF 5,59
22. «NEUROOTILINE PÄRAST-LOUNA» R. Heidmets FA 5,55
23. «DLT LASTELE» A. Karpenko ERF 5,53
24. «RADA VABA» H. Roosipuu TF 5,50

25. «TSAARLI LÄHEB TALLINNA» R. Heidmets 5,42
26. «METALLIKUNSTNIK TIU ARU» T. Aru FA 5,40
27. «PÄIKESEPRILLID» P. Simm ERF 5,37
28. «TELEVIISOR «ELEKTROONIKA» T. Taumi ERF 5,36
29. «ARA SEGA JUHTI» A. Paistik TF 5,24
- 30.—31. «800 LÖÖKI» V. Anderson TF 5,18
- «LENSPORTOR» A. Karpenko ERF 5,18
32. «TARTU, SÜGIS 1980» L. Iives TF 5,16
- 33.—34. «MAGNETOOLA «AELIITA» P. Simm ERF 5,15
- «KINOKAAMERA «AURORA 215» A. Karpenko ERF 5,15
35. «ENERGIA» J. Saar ERF 5,08
36. «REPORTER» A. Sööt TF 5,00
37. «KODUTARVE» E. Simm ERF 4,99
38. «LEIVA SÜND» T. Juhkam ERF 4,84
39. «ESIMESE KLASSI OPILANE» K. Kuusk FA 4,82
40. «1+1+1: TÄNAV» V. Uusberg TF 4,79
41. «KELLAD» P. Simm ERF 4,59
42. «KONDIITIONEER» A. Karpenko 4,58
43. «TRIKOTAAZ» A. Karpenko ERF 4,46

44. «MEESTE KÄEKELL «SLAVA» J. Sillart ERF 4,27
45. «OHTLIK IGA» I. Brüssel ERF 4,05
46. «1+1+1: MONUMENT» M. Kütt TF 4,02
- 47.—48. «ANNA AAVERI ARGIPÄEV» S. Skolnikov TF 3,94
- «BUVANOL-80» I. Brüssel ERF 3,84
- 49.—50. «KOHVIVESKI «STRAUME» I. Brüssel ERF 3,91
- «TALLINNALE JA OLUM-PIAADILE MEIE POOLT» P. Joala FA 3,91
51. «PORTSELANI LIIMIMINE» I. Brüssel ERF 3,76
52. «KÄED» H. Tamm FA 3,73
53. «UDU TEE» J. Saar ERF 3,63
54. «ODORIN» I. Brüssel ERF 3,15
55. «SAAGEM TULTAVAKS» J. Varus, J. Järvine FA 2,92

Edasi ülejäänud auhinnad:

KULTUURIMINISTEERIUMI auhind: Mark Soosaar, «Härra Vene maailm».

KINOLIITU auhind: Peeter Simm, «Mitut värvi haldjad» ja Andres Sööt «Reporter».

ELKNÜ TALLINNA LINNAKOMITEE auhind: Peeter Simm, «Mitut värvi haldjad» ja Kaljo Kiisk, «Hektoga».

Ajalehe «Molodjož Estonii» auhind: Peeter Simm, «Mitut värvi haldjad».

KINOLIITU NOORTESEKTSIOONI auhind: K. Kivi «Paberileht» ja R. Heidmets «Tsaaril läheb Tallinna».

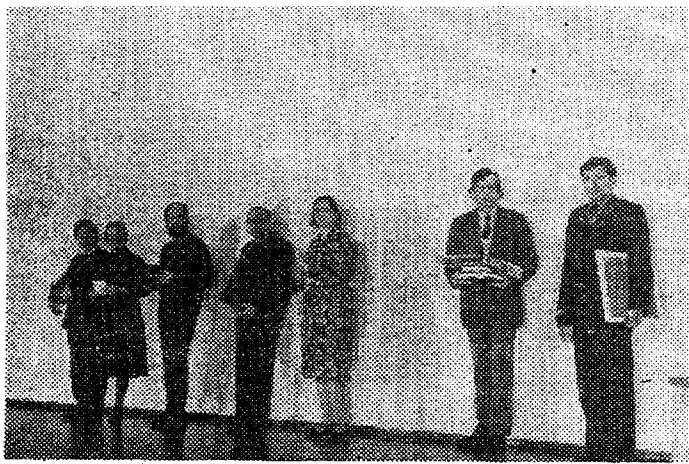
EESTI REKLAAMFILMI auhind: Peeter Simm, «3% sisevõidulaen».

Paar sõna kommentaariks. Esimest aastat võistlesid teiste lühifilmidega võrdsel alustel 30-sekundilised reklaamfilmid. Kuid eelvoorus saadud kõrgeid hindedeid ei õnnestunud neil lõppvoorus enam korrata. Nüüd jäid pingereas kõrvuti niisugused eri asjad nagu «Näts» ja «Mitut värvi haldjad», kuid ega nad eriti võrreldavad küll ei ole. Ilmselt tuleb edaspidi reklaamfilmidele korraldada eraldi konkurss.

Kahju oli sellestki, et pikki filme nii vähe oli, valida nagu polnudki. See-eest oli rohkem lühifilme, ja tuleval aastal peaks pikki filme enam lema.

Taas kinnitus filmierudiitide eisukoht TPI filmifestivali aulitooriumi arvamuse kohta — siin võidavad ainult ilusad looluspildid.

Kokkuvõtte tegi
KERTU TAMMIK

▲ Auväärsete žüriide esindajad aula laval premeerimiseks valmis. Vasakult Kinoliidu žürii koosseisus stsenarist Arvo Valton, režissöör Leida Laius, filmikriitik Jaan Ruus; kultuuriministeeriumist kunstiteadlane Leo Gens; Kinoliidu noortesektsioonist Mark Soosaar ja ELKNÜ Tallinna Linna-komiteest Nikolai Vasjutin. Pildilt puudub ERF-ist Peedu Ojamaa. LEO SAARE foto

MÄRT MUUMITROLLI TEAB JA ARVAB

Arvate, et tean. Ei tea ma tuhkgagi! Arvan lihtsalt. Enn Karu arvab ka. Tema teab ka. Esialgu arvasin, kas ikka maksab arvama hakata. Hiljem arvasin, et kes maksab, kui arvama hakkab. Keegi ei maksa. Isegi stippi ei maksa. Ütlesid, et ma arvaku või ärgu arvaku, aga nemad ikka ei maksa. Ja ei maksagi. Isegi loota ei maksa. Arvata võib. Seda nad ütlesid küll. Arva palju tahad. Seda ütlesid nad ka. Nüüd ma siis arvangi, aga ära ikka ei arva. Vähemalt tipikoolist mitte. Kui teised arvama hakkavad, siis võib-olla arvatakse ka tippist ära. Aga ära sa arva ühiti!

Ma hakkasin nüüd arvamisega hoopis teisest otsast pihta. Enne arvasin, et kui keskkooli läbi saan, siis on rahu majas. Kas sina ka niiviisi arvasid? Arvasid, jah? Paras sulle! Ainult loll võib niiviisi arvata.

Kui mind tippi oli arvatud, siis arvasin, et sooh, nüüd on lõpuks rahu majas. Valesti arvasin. Nemad (õppejõud) arvasid teisiti. Nüüd arvan mina ka. Mõeldunud nädalal arvasin, et veel on võimalik päästa, mis päästa annab. Arvan, et päästangi.

Aga mis sa, lugeja, arvad? Miks ma seda jahu sulle ajan? Arvad, et muudkui arvan ja arvan, et pea õppimatusest pulki täis ja muud targemat ei oskagi teha kui arvata. Kaugel sellest. Ma arvan nüüd nii, et õppima peab hakkama. Arvan, et sina pead ka õppima hakkama. Veel arvan, et õllesaadid saavad oma plaani täis ka ilma sinuta, kallid kaastüdenged. Aga rahvamajandusele võib sa ilma arvamatagi oma õllest nürinud ajunässidega äraarvamata palju faeest kokku keerata, kui sa kohe õppima ei hakka. Seda aga ei oska statistikud ega ka sina ise kokku arvata. Vaat nii arvan mina, Märte Muumitroll. Kui sina ka nii arvad, siis oli mu arvamast arvatavasti äraarvamata palju kasu. Ehk arvan teinekordki veel. Või mis sina arvad?

algustpiist

Seapraadi EI PEA olema!

Algus eelmises TP-s Fursettlauna (F.) puhul ei tohi nõusid käest ära panna, kui katsete neid veel tarvitada. Näiteks on pits ja kohvitass veel osaliselt täis, ja te leiate mõne lauaserava, kuhu need ajutiselt «ära sokutada». Hoolikas pererahvas (või teenindusega ruumimiskelner) koristab need sealt silmapilki kui mustad nõud. Viisakas peremees on külalistele loomulikult teatanud peo põhjuse ja algusa. Kui oodatakse suuremat hulka rahvast, tuleb eesruumis trügimise vältimiseks kutsetele kirjutada saabumise ajad 10-minutiliste intervallidega. Juba saabunud külaliste aega sisustades võib neile pakkuda kas mahla või söõgiisu tekitavat nõrka alkohoolset jooki — aperitiivi. Külaliste seisukohalt on vaja teada: varem minnes tekitame piimliku olukorra, äkki pole kõik veel vastuvõtuku valmis; hiljem kohale jõudes solvame teisi külalisi ja juba alanud peo hoog takerdub. Põhjusega hilinemisest, samuti tulemata jäämisest teatame ette.

Laua katmisel arvestatakse Iuapesu värvust, selle sobivust peo põhjuse ja ruumiga. Lina peaks olema kergelt tärgeldatud, kokkupanujooned peavad laudlinal näha olema! Lina peab toa muu tekstiiliga sobima — diivaniriet ja vaipa ju ei vaheta, järelikult peab valima harmoneeruva lauakatte. See EI PEA olema traditsiooniliselt valge, värviline lauapesu on ilus vaheldus. Tänapäeval ei tohiks enam olla naist, kes ei oska lauale leida-paigutada sobivaid lilli või veel parem — meeleolukaid kompositsioone.

F. laua lina peab ulatuma maani. Et nurgad pikemad ei oleks (nii et külalised peale astuvad), on hea kasutada nn.

laua seelikut. See on niisama lai, kui laua kõrgus maast ja selle võib kinnitada nõõpnõeltega või knopkadega (kõige parem oleks õmmelda) pealmise lina ja lauaserava külge. Laua seelik ei pruugi olla pealmise linaga üht värvi — jälle vaheldus.

Tuleb jälgida ka nõude, klaaside ja lauahõbeda sobivust. Kodus meil ei pruugi olla nii palju ühesuguseid nõusid kui suures banketisaalis, kuid siis tuleb nad F. lauale asetada grupiviisi: näiteks valged tassid-taldriku ühte vint, mummulised teise jne. Ja seda mitte ainult fursetti puhul.

Külalised omakorda peavad tähtsaks pidama tuleku põhjust. Näiteks katsikule minnes ei maksa eeldada alkoholi — endast lugupidav pererahvas seda ei paku. Kingitus ei pea olema hinnaline, vaid tabav. Pudelit kaasa ei võeta, see võib olla solvav — joogindus on pererahva asi, pakutavate toitudega sobitatud. (Iseasi, kui tegemist on suveniiriga, kaudgelt toodud eksootilise joogiga.) Pigem võetagu ühes ilusad lilled, päevakohane (ja mis eriti originaalne — omatehtud) kingitus.

Külla ON VIISAKAS vahetusjalatsiteks kaasa võtta kingid, mitte tuhvlid-sussid, veel hullem — ringi käia sokkis-sussis. On ju tegemist ikkagi PEOGA, süss on aga igapäevane kodujalanõu. Pealegi oled külalisena ju pidulikult riides, sageli hinnalises ülikonnas või pidulikult õhtuühtlises — kuidas sellega süssi sobitada? Naiskülalised on eeldatavasti kontsaga kingades. Riieus pole küll obligatoorne, kuid kui peremees esineb lipsus ja külalised tulevad teksades, siis on peremehel alust lootet, et järgmisel korral on kõik lipsus.

Külalised solvavad pererahvast, kui neil on korrastamata juuksed, hoolitsemata käed, lohakas rõivastus. Või kuidas teile meeldiks, kui lähete näiteks 50. juubelile ja päevakangelasest pereproua ilmub uksele teid vastu võtma kitsis ja süssides? Iga normaalse külaline tunneks end solvatuna. Perenaine peab üldse olema koosviibimise ilu. Ta peab sädelema, mitte meenutama väljaväänatud nartsu. Põll ees, ust avama ei tormata — seepärast ongi õigem jätta seapraad tegemata, kui muretseda selle eest, kas pörsas külaliste saabumiseks ikka küllalt küps on. Pigem puhaku perenaine end välja, siis suudab ta seltskonnas luua pidu värava õhkkonna. Pealegi kasvatab perenaine nii oma külalisi: kui ma lähen uksele vastu soengus, lakitult ja kontsades, ei tule keegi minu juurde järgmisel korral ükskõik kuidas.

Peo lõpu kellaajaks pakuti meie õhukeste seintega korterite 22.30. Küsimusele, mis kell peaks siis aeglaselt süttivad eestlased pihta hakkama, et nii vara lõpetada, vastas Jaak Põldma rahulikult: kell 18.00. Jõuab parajasti süüa-juua, suhelda, ei jõuta perelisi ära tüüdata.

Nüüd lubatagu pisut peatuda alkoholi — kultuurse joomise teema on ju praegu väga moes. Fursetti puhul on pudelit samuti lauale paigutatud, seal võivad olla kõrvõimalikud joogid, millest külalised ise valmistavad segusid. Veinisse tuleb suhtuda nii: mitte taguda, raputada ega kümetada. Viina maitseomadused on parimad, kui pudel külmkapist välja võttes tõmbub niiskeks. Kui muidu ei peeta viisakaks tuua lauale

poolikuid pudeleid, siis F. puhul on see, just vastupidi, loomulik. Kui vastuvõtmine naps oli kerge aperitiiv, siis ära- saatmise jook — kui me tahame oma külalistest lahti saada ja seda viisakalt mõista anname — on otse öeldes kange kõrakas, mida peremees ise ei joo. Viski, rumm või klassikaline martini: alkoholikokteil džinnist ja vermutist või viskist ja vermutist. Üle 75 g seda ei segata. Lõpujooki serveerib peremees ise kõikidele külalistele.

F. ei ole tegelikult nii surmpidulik nagu siit vahest ehk muuje jäi. Sellist lauakatmisviisi võib kasutada saunas, aiapiiril, peaks ajutiselt kohandatud ruumides — kuid alati ja igal pool ikka mitte unustades põhjust ja ümbrust.

Peale kodu peetavate pidude räägiti ka protokollbanketist, s. o. dikteeritud kellaaja, menüü ning ranges järjestuses kõlavate toostidega. See on terve programm, mis eeldab teadmisi eriti pidulikust lauaskaitumisest: kui banketi söõgi-osa on näiteks 8-käiguline, siis ilmselt ei ole mõtet kas kohe alguses tõsta endale ette arvestatava kõhutäie suurust portsjonit, samuti on seal kindlaksmääratud ajad, mis hetkel võib lauast tõusta ja ruumist lahkuda. Kui juhtud teid tegema vales ajal, tuleb sind teenindav kelner ja paneb su omale kohale tagasi. Piimik! Kogu teenindamine on reglementeeritud, ja meelde jäi sellest rõhutatud pidulikkusest ainult — korja eelnevat teavet, usalda kelnerit ja jälgi auväärsemaid ning kogenumaid banketlasi. Jaak Põldma organiseeritud etendust vaadanud tipikalle tundus see kõik kindlasti muinasjutuline — ega mina valitsuse vastuvõtule lähe! —, aga selle

Kuuldust tegid võimalikult täpse kokkuvõtte
**ANNELI KUUS
URMI REINDE**

Selle aasta parim rühm tuleb ... regiooni ... majandis. Elamine looduslikult kaunis kohas talumajas koos sauna ja ujumisvõimalusega jões, järves või meres. Majand kindlustab kolm korda päevas sooja toiduga. Toiduraha tasub ehitusettevõtte. Tööd palju. Näiteks puhta vuugiga tellisemüür, trammitee remont, rõdupiirete värvimine Lasnamäel, sõnnikuhoolda põrandate betoneerimine. Töötasu soliidne. Rühma käsutuses auto koos juhiga. Ettevõtte juhtkonna suhtumine malevasse hea jne.

Taolist infot sai märtsikuus Eesti Üliõpilaste Ehitusmaleva kõikide regioonide funktsionääridelt. Küllaldane teave. Eriti esimesel hetkel. Ettevaatust, noored rühmafunktsionäärid! ... Millises seisukorras on

JASPER TEEB MALEVAT

too elumaja? Et katus laseb läbi, et riidekuivatustingimusi pole, et ahjud-pliidid ei tõmba, et jõgi asub kümne kilomeetri kaugusel, et rühmale planeeritav auto on kolm kuud remondis, et tsementi jm. materjale on vähevõitu, et majand sai möödunud aastal kahjumit, et juhtkond pole eelmiste aastate pahandusi malevarühmaga veel unustanud, ja veel üht-teist — seda kõike ei öelda regioonimeestele, kes telefoni teel esimest luuret teevad, ega öelda teilegi, kui majandiga tutvuma lähete. Taolised «pisiasjad» panakse paika alles suvel. Ootamatustes peitubki maleva romantika, otsustab reageerimis-

võime. Peame muutuma majandile eluliselt vajalikuks nii ehituse kui heinapõllul. Siis on lihtne asju ajada, tõeliselt võrdsetel alustel.

Malevat teha on ikkagi hea. Otsid atribuutika valmistamiseks rahalisi vahendeid, muretset rühmale särke. Omainimeseks saad «Maratis», «Kiires»; «Harjus» jt. teenindusettevõtetes. Laseme teha embleemide, märkide, vimplite kavadid, ajame rühma kokku, organiseerime tutvumiseks saunaohtuid, käime majandites asjaga tutvumas, vahepeal õpime ka Jookseme ja rahmeldame.

TPI-s tehti algust rühmafunktsionääride õppustega. EÜE

komandör Madis Kallion rääkis maleva ajaloost ja mitmetest probleemidest, mis suvele varju heitnud. Enamus ürituses osalenuist teevad malevat esimest korda, seepärast pidanuks õpust alustama muust. Minu arvates komplekteerimisest, selles etteulevatest probleemidest ja raskustest. Muust saavad mehed töö käigus teada niigi kõik.

Toreda malevaürituse organiseeris EÜE-82 Tallinna regiooni staap. Kõik Tallinna regioonist malevat teha soovivad tudengid veetsid toreid õhtupoolikuid Tallinna Näidislinnuvabriku Iru saunas. Silmarõõmu pakkus grupp Tallinna

Riikliku Konservatooriumi tudengeid eesotsas. TRK komsomolisekretäri Riho Rõõmusega. Kõrgkoolidevaheline koostöö tegelikkuses. Slaidide taustal jagas EÜE preemiareisi muljeid Ants Katkosild, selle aasta Tallinna regiooni komandör. Suvel abistavad teda komissar Mati Tänav TL-41 ning inseneriteenistuses Urmas Mägi ja Juhani Kahu, mõlemad EE-61. Võtke nendega kontakti, EÜE suurimas regioonis on veel vabu kohti funktsionääridele, eriti interühmadesse. Perfo ruttu välja ja täidetuna EÜE sektorisse III-128 tagasi!

Kõik malevasse!

Tudengireporter
JASPER

KOHTUMISED NEEVALINNAS

Arme räägime täna Leningradi kangelaslikust ja imetusväärselt vaprast minevikust, arme räägime Leningradi tohutust vaatamisväärsustest, valgetest öödest, mille tuleku aimus märtsikuus Neeva kaldapealse, Admiraliteedihoones, Ermitaži, Iisaku kiriku ja Vaskratsaniku kohal seisab ... Kõik see on muutumatu Leningrad oma kultuuriväärtustega ja ajaloo, kõik need on sümboolid, mis ajast aega paigal seisavad ja teevad Leningradist Leningradi.

Täna räägime lihtsalt mõnest päris argisest kohtumisest keset neid kõigile teada sümboleid, räägime leningradlastest, põlisest või ajutisest, kellega ühel märtsinädalal kohtus grupp tipikaid «Tallinna Polütehniku» toimetusest: Anneli, Alar, Endel, Arne ja toimetaja Hille.

Meie sõsarkõrgkoolis, M. I. Kalinini nimelises Leningradi Polütehnilises Instituudis on päevase osakonna õppureid ligi

12 000. Kõik see, mis peale õppimise (ja osalt muidugi ka õppimine ise!) tudengeid puudutab, koondub endastmõistetavalt komsomolikomiteesse. Komsomolisekretäri asetäitja ideoloogiatöö alal Viktor Suvorov räägib ehitusmaleva populaarsusest LPI tudengite seas. Komplekteerimise põhimõtte on enamasti ikka: ühe kooli tudengid olgu koos ühes rühmas ka kolmandal semestril. Selle põhimõttega on harjunud kõik maleva tegijad ja malevlased. Koolidevaheline kontakt on siiski olemas — paigas, kuhu ehitusrühmad välja sõidavad, näiteks Astrahani oblastis. Ja mujalgi. On ka välisrühmad: SDV, Tšehhoslovakkia. Sinna võetakse teenekamaid tudengeid, aga ka (erinevalt EÜE-st!) komsomolielealisi noori spetsialiste. LPI ajalehe koosseisulist korrespondenti Svetat ootab sel kombel näiteks tänava malevasuvi Tšehhoslovakkias.

Mis on teie komsomoliorganisatsiooni suurim traditsioon? küsime Viktor Suvorovilt.

Viktor Suvorov nimetab esimesena retke Elu Teele. See on püha üritus, mis peab jõudma iga esmakursuslaseni ...

LPI ajalehe «Polütehnik» toimetaja Ludmilla Ivanovna Varfolomejeva osutub imetusväärselt energiliseks inimeseks, ehkki teda ta tudengieast lahutab paarkümmend aastat. Oma energilisuses näib ta praegu aga tudengilehe toimetajaks väga sobiv.

Tegelikult kohtume temaga kõigepealt üldse mitte LPI ajalehe toimetuse ruumes, kus on kadestusväärsest normaalsest põrandapind — umbes 30 m², kaks ruumi! — selle peale jääb meil oma pisikesed 10 m²-ga vaid ohata! Aga me kohtume Ludmilla Ivanovnaga veelgi mõnusesaamas paigas, Leningradi ajakirjanike majas Nevski prospektil. Sellesse majja sattusime Ludmilla Ivanovna «parema käe», LPI ajalehe korrespondendi Sveta saatjana. Svetlana Grigorjeva Sidorovat võime vist nimetada Svetaks, kuigi tal on seljataga Leningradi Riikliku Ülikooli žurnalistikateaduskond, kodus viiene Klim ja kolmene Anja. Nimelt arutati sel päeval ajakirjanike majas Sveta vastuvõtmist Aja-

kirjanike Liitu. Otsus oli positiivne, olgu ette rutates öeldud. Seni kui Sveta akadeemilises koosolekusaalis viibis, jalutasime meie majas ringi. Ajakirjanikus võib see maja küll ainult kõige ausamat kadestust tekitada: kaks aktusesaali, koridorid, suurepärase, kummaliselt närve rahustav interjäär, all baar ja restoran, ülal rohelise saal, punane saal, kus võid vajuda ülipehmesse polster- tooli ja kaminatule valgel huvitava inimesega kohtuda. Kohtumised kuuluvad mõistagi selle maja juurde.

LPI ajalehe toimetuses oli palju tuttavat. Kui sealset ruumimured (pro: -muretus) välja arvata, on probleemid üldjoontes samad mis meil. Alates tehnikatudengite üldisest leigusest oma ajalehe käekäigu vastu ja lõpetades triikikoja ranga ülekoormatusega, keda nii väike leht ainult tüütab. Aga ... on seegi tõsiasi, et kõikide nende asjaolude kiuste väikesed lehed ja nende toimetused siiski eksisteerivad. LPI ajaleht näeb tänu ofsetile väliselt ilus, sisugi ei jää vormile alla. Seda võime kinnitada, sest LPI ajalehe toimetuse on üks neist teiste kõrgkoolide lehtede toimetustest, kellega regulaarselt juba ammu lehti vahetame.

Kasulikud on LPI ajalehe toimetuse kogemused tudengiaktiivi kaasamisel. Nimelt tegutses lehe juures nn. noortetoimetuse, mida juhatab korrespondent Sveta, ja kuhu kuulub esindajaid igast teaduskonnast. Siis midagi meie pressiklubi taolist. Väga tihe on mõistagi noortetoimetuse side komsomolikomiteega ja selle asesekretäri Viktor Suvoroviga.

«Kolm nädalat ja koju. Vaevalt iga Lõuna-Eestist pärit tipikas koduteed nii tihti jalge alla võtab.»

«Ei ole seda tunnetki, et kaugel.»

«Huvitav, millest on tekkinud nii suur tähelepanu meie vastu. Alles hiljuti olid külalised Eesti Raadiost.»

«Raske ...? Alguses ikka oli küll.»

«Ülikool on väga suur, teaduskonnad linna erinevates paikades, ühe kooli tunne on raske tekkima.»

«Tõepoolest, tegutses nn. Balti klubi. Sinna kuuluvad Leningradis õppivad Eesti, Läti ja Leedu tudengid. Klubil on omad traditsioonid. Hiljuti selgus, et peame sel aastal 100-ndaks juubeliks valmistuma. Klubi presidendi kätte sattusid andmed, et täpselt sada aastat tagasi said Neevalinnas esmakordselt kokku kolm tudengit: eestlane, lätlane ja leedulane.»

«Ruumidega on raskusi.»

«Meil on ühikaga vedanud. Hommikul loengule 15 minuti tee. Teised peavad vara tõusma, et Petrodvoretsi kandist õigeks ajaks kohale jõuda.»

«... Teater, kino, muide, kas olete juba käinud Talvepalees Goyat vaatamas? «Rock-Hotell» käis esinemas, suure menuga.»

«Oi, suusatama minna! See on suur ettevõtmine. Kõigepealt peab linnast välja sõit-

«Suvel, ei mingit kahilust — EÜE-sse!»

Hommik Leningradis. Sombune. Neeva kaldapealne. Ostad kioskest värsket «Komsomolskaja Pravda» ning tõused mööda massiivset kivitreppt meremuuseumi sissekäigu juurde, kus kõrgete sammaste varjus on kohtamispaik määratud.

Ta tuli.

«Kas ootad juba kaua?»

Võpatad. «Ei, ei ...» vastad kohmetunult.

Läksime.

«Kas jõudsite õhtul õigeks ajaks?»

«Ja, jaa ...»

Meid ümbritseb akadeemiline õhkkond: ajaloolased, filosoofid, taimeeadlased, peidus väärrikates hoonetes. Seal on peahoone punakas fassaad, seal raamatukoguhoone. Psühholoogiateaduskonna hoovil klähvivad koerad.

«Anna andeks, aega on na-piit, kiirustan loengule. Täna on veel kehaline, aja peale jooks!»

«Kas sõidate linnast välja?» küsin.

«Ei, siin peahoone lähedal.»

Ja oligi läinud.

«Õhtul kohtume. Panin «Nektaris» kohad kinni,» hüüan talle järele.

«Okei!» kuulen vastuseks.

Leningrad on nooruse ja romantika linn.

Ja mõni sõna neile, kes viimast loost ehk päriselt aru ei saanud. Meie noormeeste süm-paatiat võitsid (ja vist vastastikuselt!) Leningradi A. A. Zdanovi nimelises Riiklikus Üli-koolis õppivad Ann Jürjo Tallinnast ja Ivi Kuru Pärnust. Ann õpib teisel kursusel prantsuse keelt, Ivi on teise kursuse vene filoloog.

Tallinnast lahkusime tegelikult terve nimekirjaga eestlastest tudengite kohta, kes end Leningradi mitmetes kõrgkoolides harivad. Eelinfo põhjal teame, et Leningradi Hüdro-Meteoroloogia Instituudis õpivad okeanoloogiat Sirje Mäekivi ja Urmas Lips, Bontš-Brujevitiši nimelises Sideinsti-tuudis automaatelektersidet Marina-Laine Ellakvere ja Evi Ivantšikova, raadiosidet Luigi Salumaa, paljukanalilist elektersidet Toivo Uue; Tekstiili ja Kergetööstuse Instituut-

dis õmblustoodete konstrueerimist Inna Toop ja Helen Ots, Kinoinsteneride Instituudis kinoaparatuuri Peeter Luik, Täp-pismehaania ja Optika Insti-tuudis arvutusaparatuuri Jüri Reitsakas ... Arvatavasti pole see nimekirj täielik. Paraku oli meie seekordne Leningradis viibimine liiga lühike leidmaks üles kõiki nimetatuid. Kõige kesklinnasemal Mötninski kaldapealsel ülikooli ühiselamus läksime otsima ülalnimetatud Balti klubi eesotsas seisjaid, rootsi filoloog Mare Lutsu ja Kaja Krelli. All ühiselamufua-jees kõvahäälses eesti keeles elanike nimekirja lapates küsiti äkki valvelauast sulaselges samas keeles vastu: «Keda teil vaja on? Maret ja Kajat täna ei ole, aga ...»

See oli Ann, kes parajasti ühiselamuvälvet pidas.

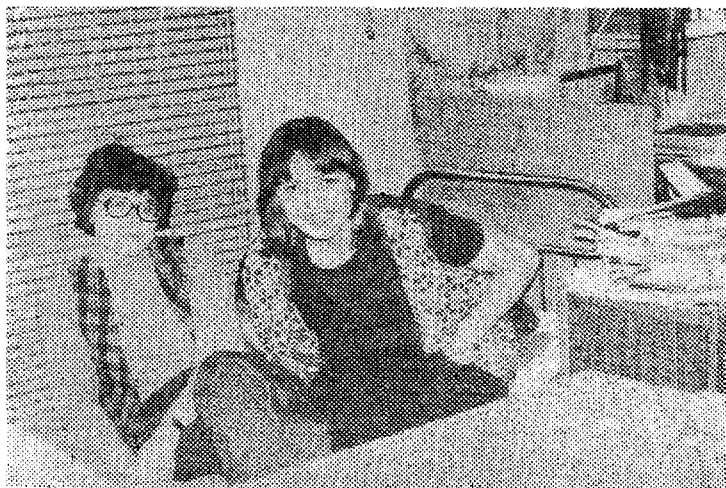
HILLE KARM
ENDEL SARAPUU

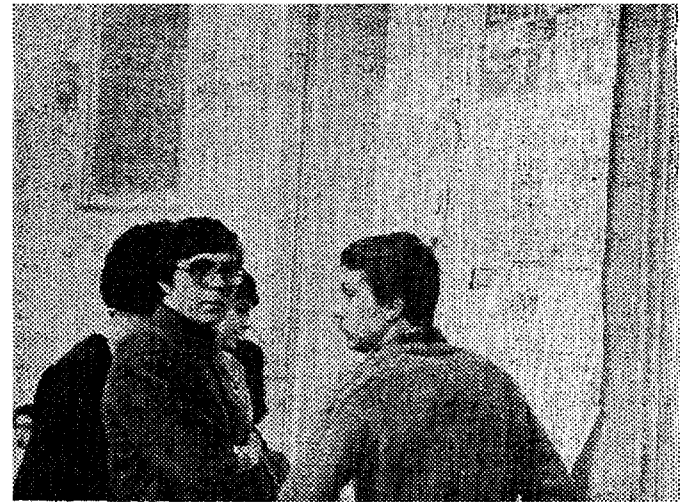
◆ Meie.

◆ Svetlana Sidorova.

◆ Ann (vasakul) ja Ivi.

◆ LPI tudengid. Pildistas ALAR MÄE TE-41.

